

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **I. L.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, **t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Hradec Králové, Věkoše 416**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. června 2017, č. j. KRPH-53453-/ČJ-2017-050022, **o zajištění za účelem správního vyhoštění**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice, se přiznává odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 14917.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a obsah žaloby

Žalobce napadal včas podanou blanketní žalobou shora uvedené rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle

§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále také jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 citovaného zákona.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že žalobu podává z důvodu, že žalovaná nedostatečně a nesprávně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a zvolila zajištění žalobce, aniž by to bylo nezbytně nutné. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c na straně 6 a násl., přičemž citoval příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí.

Žalobce připustil, že si je vědom toho, že se nacházel na území ČR i poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, jakož i toho, že součástí minulého rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rovněž stanovení zvláštního opatření. Na druhou stranu však nemůže souhlasit s kategorickým závěrem žalované, že úmyslně hodlá zmařit výkon správního vyhoštění a na Ukrajinu nevycestovat. Z materiálů, které tvoří podklad napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se dlouhodobě zdržuje na stejném místě, a to v obci, kde byl již žalovanou vícekrát kontrolován (V. J., V. č.p. 27). Žalovaná je tedy o jeho pobytu dobře informována, když žalobce zvláštní opatření, které mu bylo předchozím rozhodnutím žalované uloženo, plnil, na uvedené adrese se zdržoval a v žádném případě se před žalovanou nesnažil skrývat. Dále uvedl, že je zjevně osobou, která není schopna vyřídit si potřebné doklady na ukrajinském velvyslanectví, aby tak mohla vycestovat do své vlasti na Ukrajinu, na druhou stranu se však nejedná o osobu, která by zásadním a závažným způsobem kladla svému vyhoštění překážky, neposkytovala žalované součinnost a před výkonem vyhoštění se skrývala. Dle názoru žalobce tak nelze konstatovat, že by jeho zajištění bylo jediným možným prostředkem k dosažení účelu správního rozhodnutí o jeho vyhoštění. Uvedl, že spolupracuje s žalovanou do té míry, jíž je schopen (tj. pobývá na adrese, kterou žalované uvedl, a dokáže si opatřit potřebné prostředky k živobytí, byť třeba pouze formou jídla od své bytné, které pomůže s drobnými pracemi). Jeho neschopnost vyřídit si cestovní doklady a obstarat si dopravu na Ukrajinu mohla být řešena jinými prostředky než jeho zajištěním, které představuje výjimečný zásah do jeho základního práva na svobodu. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015 – 150, v němž NSS v bodě 15 konstatoval, že *„zajištění cizince je omezením výkonu základního práva na svobodu zakotveného v čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Z čl. 52 odst. 1 Listiny EU vyplývá, že každé omezení výkonu tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu tohoto práva a zásadu proporcionality.“* Všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Žalobce namítá, že žalovaná mohla jeho situaci řešit např. zprostředkováním pomoci organizace IOM, která by mu byla schopna obstarat letenku a pomoci s vyřízením dokladů. Žalovaná však zvolila razantní řešení, které nebylo na místě vzhledem k absenci jeho úmyslu mařit výkon správního vyhoštění či se před žalovanou jakkoliv skrývat. Žalobce s žalovanou souhlasí v tom, že pouhé uložení zvláštních opatření by patrně nevedlo ke svému cíli, neboť nebyl schopen vycestovat sám, na druhou stranu by však kombinace uložení zvláštních opatření, jež by

zabezpečila dohled nad jeho pobytem s poskytnutím součinnosti při zabezpečení praktické realizace jeho vycestování, vedla k dosažení účelu rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Odkázal na rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57, v nichž se uvádí:... „*Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.*“ Žalobce s odkazem na podklady pro rozhodnutí uvedl, že není osobou rafinovanou, nemění bydliště, zdržuje se stále ve stejné obci, aniž by se jakkoliv snažil skrývat. Má tedy za nepochybné, že jeho zajištění bylo krokem příliš extenzivním a nikoliv nevyhnutelným. Ani to, že žalobce své zajištění vyvolal vlastní netečností a neschopností, nemůže vést k tomu, aby žalovaná přistoupila k zásadnímu omezení jeho osobní svobody, za předpokladu, že existují jiné dostupné a realizovatelné způsoby, jimiž lze naplnit účel samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se nepohybuje v prostředí velkoměsta, nýbrž na malé vesnici, má stálé bydliště a je lehce dostupný. Nijak nenarušuje veřejný pořádek a je kontaktní. V takovém případě by pak nebylo problematické docílit jeho vycestování prostou pomocí s obstaráním dokladů a letenky. Tento způsob zabezpečení účelu správního vyhoštění by byl nejen méně intenzivním s ohledem na základní práva žalobce, nýbrž i ekonomičtější s ohledem na to, že nelze předpokládat, že by snad žalobce uhradil náklady, které vznikají v souvislosti s jeho zajištěním a s realizací jeho správního vyhoštění. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 7. 7. 2017, které soudu postoupila spolu se správním spisem, nejprve zrekapitulovala, že žalobce byl napadeným rozhodnutím zajištěn za účelem správního vyhoštění. Následně byl umístěn do Záchytného zařízení pro cizince ve Vyšních Lhotách do doby, než bude realizováno správní vyhoštění na základě rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, č. j. KRPH-53453-14/ČJ-2017-050022-SV (správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, když pobýval na území bez platného cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území byla správním orgánem stanovena na pět roků). Žádost o zjištění totožnosti žalobce z důvodu neplatného cestovního dokladu nebyla správním orgánem na Ředitelství služby cizinecké policie podána, neboť žalobce dne 12. 6. 2017 požádal v souladu s ust. § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 6. 2017 vydal správní orgán příkaz k ukončení zajištění cizince v souvislosti s postupem dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (z důvodu podané žádosti o mezinárodní ochranu).

Žalovaná popsala důvody, které ji vedly k vydání rozhodnutí ve věci zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rekapitulací zjištěného skutkového stavu věci (viz níže). K žalobní námitce o nedostatečnosti využití zvláštních opatření ve smyslu § 123b a § 123a zákona o pobytu cizinců žalovaná zdůraznila, že podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Při svém rozhodování je tak policie povinna posoudit dvě podmínky z uvedeného ustanovení vyplývající, a to, zda je cizinec schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Zde odkázala na rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014. K jednotlivým třem formám zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala rozhodné skutečnosti ze správního spisu a ze samotného výsledku žalobce ze dne 5. 6. 2017. V této souvislosti zopakovala, že v předešlém rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2016 bylo žalobci uloženo zvláštní opatření dle § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, a to každý čtvrtek v 18.00 hodin na adrese V. J., V. č. p. 27. Toto zvláštní opatření žalobce respektoval pouze po dobu platnosti výjezdního příkazu, po marném uplynutí doby k vycestování byl již nekontaktní. Uložené zvláštní opatření bylo zřejmě neúčinné. Podle žalované tak žalobce svým chováním na území ČR jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země (dvakrát nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a bez platného víza nebo povolení k pobytu pobývá na území ČR již dvacet let, rovněž vykonával práce bez pracovního povolení). Žalovaná odmítla argument žalobce, že je „zjevně osobou, která není schopna vyřídit si potřebné doklady na ukrajinském velvyslanectví, aby tak mohla vycestovat do své vlasti na Ukrajinu, na druhou stranu se však nejedná o osobu, která by zásadním a závažným způsobem kladla svému vyhoštění překážky, neposkytovala žalované součinnost a před výkonem vyhoštění se skrývala“ poukazem na protokol o vyjádření žalobce z předchozího řízení o správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2016, v němž mimo jiné k dotazu, do kdy je schopen opustit ČR, žalobce uvedl, že jakmile si zařídí na ukrajinské ambasádě v Praze pas, k čemuž by mu mělo stačit 30 dní, peníze na nový pas a cestu domů si půjčí nebo vydělá brigádou, dále, že svého nelegálního pobytu na území ČR si je vědom. Žalovaná uvedla, že správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2016 v dobré víře uložil žalobci pouze zvláštní opatření, které žalobce plnil pouze do uplynutí doby stanovené ve výjezdním příkazu. V nyní posuzované věci žalovaná uvedla, že přes značné úsilí nebyla schopna téměř celý rok žalobce vypátrat, z čehož dovozuje, že se účinně skrýval. Žalovaná zdůraznila, že si je vědoma mimořádné povahy institutu zajištění cizince za účelem vyhoštění, má však po individuálním posouzení za to, že uvedená zvláštní opatření by se mýjela účinkem, proto k jejich uplatnění tentokrát nepřistoupila. Navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

III. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalované žalobce nezpochybnil, že se v minulosti skutečně dopustil nelegálního jednání, avšak dodal, že nyní již v době vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění naopak hodlal z území České republiky

vycestovat (jak vyplývá i z protokolu citovaného žalovanou), přičemž uvedl mimo jiné i to, z ČR neprodleně vycestuje a po zbývajícím dobu pobytu v tuzemsku se bude zdržovat na dosavadní adrese (tj. V. J. –V. čp. 27). Tvzení žalované (uvedenému až ve vyjádření k podané žalobě), že se žalobce měl skrývat a které tak odůvodňuje nebezpečí toho, že se bude „nadále“ skrývat, považuje za nepodložené a nepravdivé. Žalobce zpochybnil značné úsilí žalované po celý rok vypátrat jeho pobyt poukazem na to, že jeho přítomnost v části obce V., tedy v malé osadě, kde nelze využít možnosti anonymního pobytu ve velkoměstech, musela být známa všem obyvatelům této osady včetně majitelky domu, v němž žalobce po celou dobu setrval. Namítl, že v napadeném rozhodnutí žalovaná zdůraznila, že žalobce byl při třech ze čtyř provedených kontrol v rámci dohledu nad dodržováním uloženého zvláštního opatření žalovanou zastižena, zatímco žalobce se vyjádřil tak, že se v té době na uvedené adrese výlučně nezdržoval, protože chodil po různých brigádách. Pokud žalovaná byla v průběhu června 2016 schopna žalobce bez problémů třikrát kontaktovat, a to přímo na adrese, kterou uvedl jako místo svého pobytu, lze těžko uvěřit tvrzení žalované o nemožnosti dohledání žalobce na totožné adrese. Dále namítl, že jeho údajné „skrývání se“ po dobu jednoho roku od uplynutí doby k vycestování, se jako argumentační novum objevilo až ve vyjádření k žalobě, uvedený závěr je nepodložený, s ohledem na charakter místa jeho pobytu i nepravděpodobný. Postup, kterým se žalovaná pokusila opravit vady svého rozhodnutí až v přezkumném soudním řízení, považuje za nepřijatelný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71. Dále žalobce namítl, že ani žalovanou zdůrazněná dlouhodobost jeho nelegálního pobytu na území ČR bez odůvodnění očekávání budoucího maření výkonu správního vyhoštění, nemohla zapříčinit závěr o neúčelnosti uložení zvláštních opatření za účelem zabezpečení správního vyhoštění. Ve skutečnosti však dlouhodobost pobytu žalobce na území V., jeho faktická usazenost a důvěryhodné vyjádření stran ochoty spolupracovat s žalovanou svědčí o opaku, tedy o tom, že žalobce se skrývat nehodlá a při zajištění vydání náhradního cestovního dokladu a potřebné letenky (např. prostřednictvím organizace IOM) na Ukrajinu vycestuje. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a to se souhlasem obou účastníků řízení. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á.**

Ze správního spisu vyplývají skutečnosti, které žalovaná podrobně uvedla v žalobou napadeném rozhodnutí: Dne 5. 6. 2017 zahájil správní orgán se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., neboť bylo zjištěno, že se v průběhu pobytové kontroly dne 5. 6. 2017 zaměřené na oprávněnost jeho pobytu v obci V. J. – V. nebyl schopen prokázat žádným cestovním dokladem ani pobytovým oprávněním, z čehož vzniklo důvodné podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně (viz úřední záznam hlídky Policie ČR ze dne 5. 6. 2017). Další lustrací osoby žalobce (viz výpisy z příslušných evidencí Policie ČR, CIS, AFIS,

EURODAC) bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Hradec Králové, č.j. KRPH-48310-32/ČJ-2016-050022-SV, ze dne 23. 5. 2016, bylo žalobci uděleno správní vyhoštění na dobu tří let a stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, které žalobce nerespektoval a od 1. 7. 2016 pobýval na území ČR neoprávněně, čímž se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí. Ve správním spise se dále nachází kopie rozhodnutí Policie ČR ze dne 14. 3. 2008 o prvním správním vyhoštění žalobce na tři roky.

V rámci současného řízení o správním vyhoštění byl se žalobcem dne 5. 6. 2017 sepsán protokol o výsledku účastníka řízení, v němž popsal svoji imigrační historii, vyjádřil se k předmětu věci a ke svému neoprávněnému pobytu. Mimo jiné uvedl, že na území ČR pobývá téměř 20 let, v roce 1998 přicestoval na platný cestovní pas a turistický voucher. Na Ukrajině od té doby nebyl. Většinu doby pobýval v Praze, posledních 5 let bydlí u jedné ženy ve V. J., V. Příležitostně pracoval, ale neměl pracovní povolení ani povolení k pobytu a nikdy o ně ani nežádal. Po skončení platnosti voucheru si byl vědom svého neoprávněného pobytu, situaci však nijak neřešil. V letech 2001 a 2008 byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, jeho žádosti byly zamítnuty. V roce 2008 mu bylo uloženo první správní vyhoštění, které nerespektoval, stejně z území ČR vycestovat nechtěl. V květnu roku 2016 mu bylo uděleno další správní vyhoštění na dobu tří let, které rovněž nerespektoval a pobýval zde i nadále neoprávněně, protože neměl dostatek finančních prostředků na cestu do vlasti. Dále uvedl, že na Ukrajině žil v obci Nyžnje ve Lvovské oblasti, je svobodný, bezdětný, na Ukrajině žijí jeho příbuzní, vlastní tam chatu. Nemá žádné závažné zdravotní problémy, špatně chodí, občas ho bolí hlava, k lékařům nechodí. Na území ČR se nenacházejí žádní jeho příbuzní, v návratu na Ukrajinu mu nebrání žádné překážky, žádné nebezpečí mu nehrozí, nemá dostatek financí pro vycestování.

Z rozhodnutí o předchozím správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2016 vyplývá, že správní orgán žalobci uložil zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle § 123 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, a to každý čtvrtek v 18.00 hodin na adrese V. J., V. č. p. 27.

Ve správním spise je dále založeno Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 6. 6. 2017, vypracované MV ČR, se závěrem, že nebyly shledány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování na Ukrajinu. S podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce seznámen dne 6. 6. 2017. Stejněho dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu pěti let a žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 30 dnů, téhož dne byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách.

Zákon o pobytu cizinců upravuje postupy vyhoštění a zajištění za účelem vyhoštění, přičemž policie musí posoudit, zda realizace vyhoštění cizince nebude ohrožena a této povinnosti bude možné bez jakýchkoliv problémů dostát.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 123b odst. 1 je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Ustanovení §123c cit. zákona upravuje podmínky poskytnutí a vrácení finanční záruky.

V § 123b odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že (2) Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. (3) O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Zkoumání, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, je jednou ze zákonných podmínek pro aplikaci zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64). Tento postup by byl neúčelný v případech, kdy má policie důvodné podezření o nebezpečí, že by výkon (případného) rozhodnutí o vyhoštění mohl být ztěžován či mařen ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy existuje nebezpečí ve výše uvedeném smyslu, nelze k uložení zvláštního opatření přistoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34).

K žalobní námitce o nedostatečnosti využití zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké důvody vedly žalovanou k rozhodnutí o zajištění žalobce, na stranách 5 – 7 napadeného rozhodnutí se zabývala možností uložení zvláštních opatření a odůvodnila, proč k uložení mírnějšího opatření nepřistoupila. Zmínila tři formy zvláštních opatření ve smyslu citovaného ustanovení, přičemž vysvětlila, že k první formě zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přistoupila již v předchozím rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2016, dle kterého byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. do 26. 6. 2016. V uvedené době byly u žalobce provedeny čtyři pobytové kontroly na adrese V. J., V. č.p. 27, z nichž v jednom případě nebyl zastižen. V konečném důsledku však žalobce z území ČR ve stanovené době nevycestoval a ani si neobstaral náhradní cestovní doklad, jak mu bylo v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění uloženo. Pokud žalovaná odůvodnila s odkazem na migrační historii žalobce a jeho neoprávněný pobyt na území ČR, že je osobou, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy a nerespektuje povinnosti jí uložené, a proto neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, lze takový závěr označit za správný a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalované pak nelze vytknout její odůvodnění, že k dalšímu uplatnění zvláštních opatření nepřistoupila i z toho důvodu, že již jednou žalobci uložené zvláštní opatření se minulo účinkem. Krajský soud pak neuznal obranu žalobce v tom směru, že pouze v jednom případě ze čtyř provedených kontrol nebyl zastižen. Povinností žalobce naopak bylo, aby se do doby určené k vycestování (30 dnů), tj. každý čtvrtek v 18.00 hod zdržoval na stanovené adrese za účelem provedení pobytové kontroly. Uvedené povinnosti žalobce nedostál v plném rozsahu.

Krajský soud při hodnocení uvedené žalobní námitky vzal v úvahu i skutečnost, že žalobce opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, a přestože žalovaná v rozhodnutí z 23. 5. 2016 přistoupila k uplatnění zvláštního (mírnějšího) opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalobce stanovenou povinnost nejenže nesplnil na 100%, ale ani území ČR v době určené k vycestování neopustil a nadále zde pobýval neoprávněně. K výslovnému dotazu správního orgánu při výsledku žalobce dne 5. 6. 2017, proč nedodržoval vydané zvláštní opatření, a to zdržovat se každý čtvrtek v 18.00 hod na uvedené adrese, žalobce uvedl, že *„nikdy ve stanovený čas na policejní kontrolu nečekal, chodil po různých brigádách...“* Postoj a úmysl žalobce k uloženému zvláštnímu opatření, tj. nerespektovat jej, je z jeho výpovědi zcela zřejmý. Vysvětlení žalobce v podané žalobě a replice v tom smyslu, že na uvedené adrese se výlučně nezdržoval, protože chodil po „různých brigádách“, nelze v daném případě hodnotit v jeho prospěch, když je zcela evidentní, že i výkon jeho práce, byť tvrdí, že šlo o brigádu, nebyl povolen, tedy opět konal v rozporu s právním řádem ČR. Žalobce nemohl důvodně očekávat, že správní orgán bude jeho nezákonné počínání tolerovat do nekonečna. Uložení zvláštního opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců je založeno na stanovené povinnosti cizince něco konat a nikoli na „schopnosti“ policie kontaktovat žalobce.

Žalobcem deklarované důvěryhodné vyjádření stran ochoty spolupracovat se žalovanou, nemá oporu ve spise, když tento v rámci svého výsledku dne 5. 6. 2017 uvedl, že po předchozím řízení o správním vyhoštění z roku 2016 věděl, že neodjede, protože nemá peníze (uvedené prohlášení je pak v rozporu s jeho

vyjádřením v rámci řízení o správním vyhoštění z 23. 5. 2016, kde naopak uvedl, že v uvedené 30ti denní lhůtě si na ambasádě vyřídí cestovní doklad a na Ukrajinu vycestuje). Pakliže jediným důvodem nemožnosti žalobce k vycestování z území ČR je nedostatek financí, přičemž v žalobě a replice žalobce ujišťuje, že na Ukrajinu vycestuje, a dovolává se v této souvislosti zajištění pomoci při vydání náhradního cestovního dokladu a potřebné letenky např. prostřednictvím organizace IOM, nabízí se otázka, proč žalobce nepožádal o dobrovolný návrat ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná dle názoru soudu provedla individuální posouzení případu žalobce, soud neshledal v postupu Policie ČR v průběhu rozhodování o vyhoštění a zajištění žalobce za účelem vyhoštění žádného zásadnějšího pochybení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná svůj postup odůvodnila dostatečným a přehledným způsobem, a pokud uvedla, že u osoby, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje povinnosti jí uložené, nemůže spatřit dostatečnou záruku řádné spolupráce s policií a pokud označila důvěryhodnost žalobce za oslabenou s tím, že maření výkonu úředního rozhodnutí je s ohledem na dosavadní počínání žalobce možné, nelze jí takový závěr, dle názoru soudu, zásadnějším způsobem vytknout. Vzhledem k tomu, že žalobce dříve uložené zvláštní opatření nerespektoval, nelze žalované vytknout ani to, že k jeho dalšímu uplatnění nepřistoupila. Pro doplnění soud poznamenává, že finanční záruku jako jeden ze způsobů zvláštních opatření žalobce nenabídl (a v žalobě konkrétně neuplatnil), když naopak opakovaně ke své finanční situaci uváděl, že nemá žádné peníze. Krajský soud se ztotožnil s učiněným závěrem žalované, že žalobce jednal v rozporu se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR. Stejně tak krajský soud vnímá jako negativní jev žalobcem opakované nerespektování rozhodnutí správních orgánů. Konečně z vyjádření žalované je patrné, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu a z uvedeného důvodu bylo dne 16. 6. 2017 jeho zajištění ukončeno. V tomto kontextu se „důvěryhodné“ vyjádření žalobce stran ochoty spolupracovat a jeho ujištění, že při zajištění pomoci při vydání náhradního cestovního dokladu a letenky na Ukrajinu vycestuje, jeví jako nereálné.

Krajský soud po provedeném přezkumu uzavírá, že správní orgán při rozhodování o zajištění žalobce pečlivě posuzoval skutečnosti, které zajištění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců odůvodňují, nepochybil ani při úvaze o nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c cit. zákona, napadené rozhodnutí je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu výše citovanou.

Ze všech uvedených důvodů soud nespatriil opodstatněnost žalobních námitek, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaná, která měla ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadovala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož

odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby, replika), tj. 9.300,-Kč, tři režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 2.142,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. červenec 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.